

Odluka:
PŽ 2494/2019-3

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 2494/2019-3

Datum odluke: 02.10.2020

Vrsta odluke: Presuda i rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69 PŽ-2494/2019-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izjaviteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B. C. iz A1, OIB B1, koju zastupaju punomoćnice D. A., odvjetnica u A2 i J. B., odvjetnica u A3, protiv tuženika I. K. iz A1, OIB B2, kojeg zastupa punomoćnica I. Z. u A4, radi utvrđenja bračne stečevine, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-346/2017-35 od 10. siječnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 2. listopada 2020.

presudio je

Odbija se žalba tužiteljice kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-346/2017-35 od 10. siječnja 2019. u točkama IV.3, IV.4. i IV.5. njezine izreke.

riješio je

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Pazinu, poslovni broj P-346/2017-35 od 10. siječnja 2019. u točkama I., II., III., IV.1., IV.2. i V. njezine izreke i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

II. O troškovima žalbenog postupka prvostupanjski sud će odlučiti u konačnoj odluci.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, Trgovački sud u Pazinu, utvrdio je da su

poslovni udjeli u trgovačkom društvu G. d.o.o. A5, OIB B3 matičnog broja upisa MBS: B4 i to: jedan poslovni udio nominalnog iznosa 5.700.000,00 kn i jedan poslovni udio nominalnog iznosa 3.300.000,00 kn, bračna stečevina tužiteljice i tuženika, svakog u jednakim dijelovima (točka I. izreke), naložio je trgovačkom društvu G. d.o.o., da u Knjigu poslovnih udjela upiše tužiteljicu i tuženika kao suovlaštenike svakog u 1/2 dijela, odnosno, u jednakim omjerima na 2 poslovna udjela i to jednom poslovnom udjelu nominalnog iznosa 5.700.000,00 kn i jednom poslovnom udjelu nominalnog iznosa 3.300.000,00 kn (točka II. izreke), naložio je registru Trgovačkog suda u Pazinu da za trgovačko društvo G. d.o.o. A6, upiše tužiteljicu i tuženika kao suovlaštenike, svakog u 1/2 dijela odnosno u jednakim dijelovima na jednom poslovnom udjelu nominalnog iznosa 5.700.000,00 kn i jednom poslovnom udjelu nominalnog iznosa 3.300.000,00 kn te je naveo da se tuženik može osloboditi izvršenja tužbenog zahtjeva pod točkom II. i III., tako da tužiteljici isplati iznos od 4.510.000,00 kn (točka III. izreke), odbio je tužbeni zahtjev za utvrđenje da je poslovni udio u trgovačkom društvu G. d.o.o. A6, jedan poslovni udio nominalnog iznosa 13.500,00 kn, bračna stečevina tužiteljice i tuženika, svakog u jednakim dijelovima, te za utvrđenje da poslovni udio u trgovačkom društvu G. d.o.o. A6, nominalnog iznosa 13.500,00 kn predstavlja u visini od 7.000,00 kn vlastitu imovinu tuženika, dok u preostalom iznosu od 6.500,00 kn predstavlja bračnu stečevinu tužiteljice i tuženika, svakog u jednakim dijelovima, te kojim se nalaže trgovačkom društvu G. d.o.o. A6, da u Knjigu poslovnih udjela upiše tužiteljicu i tuženika, kao suovlaštenike svakog u 1/2 dijela, odnosno, u jednakim omjerima na 1 poslovnom udjelu i to jednom poslovnom udjelu nominalnog iznosa 13.500,00 kn, te kojim se nalaže G. d.o.o. A6, da u Knjigu poslovnih udjela upiše tužiteljicu i tuženika kao suovlaštenike na poslovnom udjelu nominalnog iznosa 13.500,00 kn i kojim se nalaže registru Trgovačkog suda u Pazinu da za trgovačko društvo G. d.o.o. A6, upiše tužiteljicu i tuženika kao suovlaštenike, svakog u 1/2 dijela odnosno u jednakim dijelovima na jednom poslovnom udjelu nominalnog iznosa 13.500,00 kn, te da parnične stranke upiše kao suovlaštenike na jednom poslovnom udjelu nominalnog iznosa 13.500,00 kn (točka IV. izreke) i naložio je tuženiku da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 292.500,00 kn, dok je u preostalom dijelu i to u iznosu od 112.750,00 kuna odbio zahtjev tužiteljice za naknadom troškova postupka odbija kao neosnovan (točka V. izreke). Iz obrazloženja proizlazi da je prvostupanjski sud ocijenio da

Besplatno stjecanje poslovnog udjela - vlastita imovina!

tužiteljica nije dokazala da je tuženik poslovni udjel nominalnog iznosa 13.500,00 kn te drugog poslovnog udjela u jednakog nominalnog iznosa 13.500,00 kn ali u visini od 6.500,00 kn u društvu G. d.o.o. stekao naplatno. Stoga je ocijenio da predmetni poslovni udjeli ne predstavljaju bračnu stečevinu jer su stečeni besplatno te predstavljaju vlastitu imovinu tuženika budući da se radi o imovini koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice ali na pravnom temelju različitom od navedenoga u čl. 248. ovoga Zakona (nasljeđivanje, darovanje i sl.). No, u odnosu na poslovne udjele u nominalnom iznosu od 5.700.000,00 kn i 3.300.000,00 kn sud je ocijenio da ti udjeli predstavljaju bračnu stečevinu jer se radi o polovnim udjelima koji su nastali povećanjem temeljnog kapitala društva iz zadržane dobiti te je stoga smatrao da je tuženik aktivno radio i doprinosio radom u društvu G. d.o.o., pa kako je rad konstitutivni element za nastanak bračne stečevine, te kako je tuženik svoj rad upotrijebio za stvaranje dodatne vrijednosti trgovačkog društva za vrijeme trajanja bračne zajednice, koje se očituje u upravljanju, održavanju i povećanju vrijednosti trgovačkog društva, posljedica čega je povećanje temeljnog kapitala iz dobiti društva, da poslovni udjeli nastali kao posljedica povećanja temeljnog kapitala društva predstavljaju zajedničku imovinu. O troškovima postupka odlučeno je primjenom čl. 154. st. 1. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP). Protiv točke IV. izreke presude, žalbu je podnijela tužiteljica iz svih žalbenih razloga u bitnome navodeći da unatoč činjenici što su navedeni poslovni udjeli preneseni tuženiku besplatno, da se u biti radilo o naplatnim pravnim poslovnima. Stoga smatra da je sud trebao saslušati predložene svjedoke od strane tužiteljice na okolnost da se ipak radilo o naplatnom pravnom poslu. Nadalje ukazuje da s obzirom na iskaz A. K. koji je naveo kako mu je namjera poklanjanja tih udjela bila da se nagradi tuženik i da je to bio znak pažnje i priznanje njemu i osobama koje su radile u firmama, da nije moguće poslovni udjel koji je netko dobio kao priznanje za svoj rad, smatrati besplatnim ustupanjem poslovnih udjela.

Tuženik nije dao odgovor na žalbu.

Protiv presude žalbu je podnio i tuženik iz svih žalbenih razloga u bitnome navodeći da je temeljni kapital društva povećan iz zadržane dobiti iz prethodnih razdoblja i iz rezerviranih sredstava pa slijedom toga i iz dobiti koja je pripadala A. K. dok je bio imatelj poslovnih udjela u društvu. Ističe da ukoliko je sud smatrao da navedena sredstva predstavljaju bračnu stečevinu da je trebao utvrditi kada su ta sredstva stečena, a ne kada je donesena odluka u reinvestiranju dobiti. Nadalje navodi da je tuženik za svoj rad u društvu primao plaću i da je stoga njegov rad posljedica ugovora o radu, a ne članstva u društvu i da osnova za isplatu dobiti nije rad u društvu već činjenica da je tuženik imatelj poslovnog udjela u društvu. Stoga smatra da dobit koja tuženik nije isplaćena već koja je zadržana, predstavlja njegovu vlastitu imovinu pa slijedom toga budući da je tom zadržanom dobiti povećan temeljni kapital društva, to je i taj poslovni udjel nastao povećanjem temeljnog kapitala, vlastita imovina tuženika, koja je stečena na drugoj osnovi a ne radom. Ističe da je sud trebao izvesti dokaz saslušanjem F. O. i provesti financijsko vještačenje na okolnost da je tuženik za svoj rad bio redovito plaćen i da nije bilo dogovora da bi se njemu na ime rada priznavala naknada u vidu

isplate dobiti. Oспорava i odluku o troškovima ukazujući da je tuženik djelomično uspio u sporu.

Tužiteljica nije dala odgovor na žalbu tuženika.

Žalba tužitelja je djelomično osnovana.

Žalba tuženika je osnovana.

Presuda je ispitana u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava.

Predmet spora je tužiteljičin zahtjev da se utvrdi da poslovni udjeli koje tuženik I. K. drži u društvu G. d.o.o. predstavljaju bračnu stečevinu tužiteljice i tuženika, izuzev dijela poslovnog udjela nominalne vrijednosti 13.500,00 kn, u visini od 7.000,00 kn kojega tužiteljica priznaje zasebno imovinom tuženiku te da se naloži društvu G. d.o.o. da tužiteljicu upiše u knjigu poslovnih udjela kao ovlaštenika u 1/2 dijela u društvu, kao i da se naloži sudskom registru Trgovačkog suda u Pazinu, da upiše tužiteljicu i tuženika kao suovlaštenike, svakog u 1/2 dijela odnosno u jednakim dijelovima na poslovnim udjelima tuženika u društvu.

Iz nespornih činjenica proizlazi da su stranke brak sklopile 8. svibnja 2004. odnosno za vrijeme važenja Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj 116/03 i 17/04; dalje: OBZ/04) te da je tuženik sporne poslovne udjele u društvu G. d.o.o., stekao i to: 29. prosinca 2008. poslovni udjel nominalne vrijednosti 6.500,00 kn odnosno za vrijeme važenja Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj: 116/03, 17/04, 136/04 i 107/07; dalje: OBZ/08), zatim 11. lipnja 2013. poslovni udjel nominalne vrijednosti 13.500,00 kn odnosno za vrijeme važenja Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj: 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11 i 25/13; dalje: OBZ/13), zatim 29. srpnja 2014. provedeno je povećanje temeljnog kapitala društva i izmjene odredbi Društvenog ugovora na način da je temeljni kapital društva povećan sa iznosa od 27.000,00 kn za iznos od 5.700.000,00 kn, na iznos od 5.727.000,00 kn i to iz zadržane dobiti te je tuženik postao imatelj poslovnog udjela nominalne vrijednosti 5.700.000,00 kn, odnosno za vrijeme važenja Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj: 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11 i 25/13; dalje: OBZ/13) i 15. srpnja 2015., provedeno je povećanje temeljnog kapitala na način da je temeljni kapital društva povećan sa iznosa od 5.727.000,00 kn za iznos od 3.300.000,00 kn, na iznos od 9.027.000,00 kn i to unosom dobiti iz društva te je tuženik postao imatelj poslovnog udjela nominalne vrijednosti 3.300.000,00 kn, odnosno za vrijeme važenja Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj 75/14 i 5/15; dalje: OBZ/15).

Slijedom navedenog, za ocjenu prava vlasništva bračnih drugova na bračnoj stečevini mjerodavni su propisi koji su vrijedili u vrijeme stjecanja imovine (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Rev-57/2005-2), pa se slijedom toga u konkretnom slučaju primjenjuju odredbe OBZ/08, OBZ/13 i OBZ/15.

Prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, budući da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, jer je izreka presude nerazumljiva i proturječi razlozima presude, jer nema razloga o odlučnim činjenicama.

Načelo bračne stečevine je da se sva imovina, pa tako i poslovni

udjeli u trgovačkim društvima, stečena radom za vrijeme bračne zajednice ili potječe iz te imovine, smatra zajedničkom imovinom bračnih drugova, dakle skupnim vlasništvom neodređenih suvlasničkih razmjera, ako je stečena do 30. lipnja 1999., a ukoliko je stečena nakon 1. srpnja 2004., njihovom bračnom stečevinom u suvlasništvu supružnika na jednake dijelove, ako nije drugačije među njima ugovoreno. To proizlazi iz odredaba čl. 271. i 274. Zakona o braku i porodičnim odnosima („Narodne novine“ broj 11/78 i 45/89; dalje: ZBPO), i čl. 248. te 249. Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj 162/98).

Odredbom čl. 248. OBZ/08 i OBZ/13 odnosno odredbom čl. 36. OBZ/15 je propisano da je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine, dok je čl. 249. OBZ/08 i OBZ/13 te čl. 36. st. 3. OBZ/15 propisano da su bračni drugovi u jednakim dijelovima suvlasnici bračne stečevine, ako nisu drukčije ugovorili. Člankom 253. st. 1. i 2. OBZ/08 kao i čl. 39. st. 1. i 2. OBZ/15 je propisano da imovina koju bračni drug ima u trenutku sklapanja braka, ostaje njegova vlastita imovina (st. 1.) i da je vlastita imovina i imovina koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice na pravnom temelju različitom od navedenoga u članku 248. ovoga Zakona (nasljeđivanje, darovanje i sl.) (st. 2.).

U odnosu na žalbu tuženika.

U odnosu na točke II. i III. presude, ukazuje se da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. **Nema pasivne legitimacije društva!**

Prvenstveno se ukazuje da je točkom II. izreke prvostupanjski sud donio odluku u odnosu na društvo G. d.o.o., a koje uopće nije stranka u postupku. Jednako tako u odnosu na točku II. kao i u odnosu na točku III. izreke, prvostupanjski sud je zanemario da je točkom I. izreke presude samo utvrdio da dva poslovna udjela predstavljaju bračnu stečevinu stranaka u jednakim dijelovima, ali tužitelj nije osim tog zahtjeva, postavio i zahtjev za utvrđenje da je tužiteljica ovlaštenik na predmetnim poslovnim udjelima u jednoj polovini predmetnih udjela u društvu. Takvim postupanjem, prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer nalaže opis nečega što nije niti utvrđeno, a potom to nalaže društvu G. d.o.o., koje uopće nije stranka ovog postupka. **PRIJAVA ZA UPIS!!!**

U odnosu na tužbeni zahtjev pod točkom III. izreke presude, valja napomenuti kako trgovački sudovi, odnosno registar trgovačkog suda ne upisuje imatelje poslovnih udjela temeljem zahtjeva treće osobe, pa ni osobe koja bi imala pravni interes, u konkretnom slučaju tužiteljice pa niti temeljem presude suda. Naime, takva vrsta promjene (upisa) vrši se na temelju prijave i popisa članova društva koji Uprava društva dostavlja registarskom sudu sa odgovarajućim dokazima o nastalim promjenama, a sve kako je to propisano čl. 411. ZTD (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj PŽ-3073/13). Također se napominje kako je čl. 412. ZTD propisano da se poslovnim udjelima može raspolagati na način da se isti prenose (dakle temeljem ugovora) odnosno nasljeđivanjem. **Dakle nije zakonom propisan način upisa promjene članova društva temeljem presude suda, već temeljem presude, odnosno u konačnici ovršne isprave, tužitelju stoji na raspolaganju instrumenti predviđeni zakonom kojim se ostvaruje prisilno ostvarenje trazbine. Stoga je i u odnosu na točku**

III. izreke počinjena bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Pravilno navodi tuženik da je i u odnosu na točku I. izreke presude, prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer nema razloga o odlučnim činjenicama.

Imajući u vidu odredbe čl. 248. i 253. st. 2. OBZ/08 i OBZ/13 te odredbe čl. 36. st. 1. i čl. 39. OBZ/15, razvidno je da je određenje bračne stečevine definirano pozitivno, kao imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine, dok je s druge strane vlastitu imovinu zakonodavac odredio, osim imovine koju je bračni drug imao u trenutku sklapanja braka, i negativnom definicijom, kao imovinu koja je stečena na pravnom temelju različitom od onog iz čl. 248. OBZ-a odnosno različitom od imovine stečene radom i od imovine koja potječe iz imovine stečene radom. Nadalje iz odredbi čl. 252. i 254. OBZ/08 i OBZ/13 kao i iz odredbi čl. 36. st. 2. i 39. st. 3. OBZ/15, proizlazi da je zakonodavac za pojedine vrste imovine izrijekom propisao u koju imovinu pripada (bračnu stečevinu ili vlastitu) i to upravo za one slučajeve koji bi po gore navedenim općim propisima, u biti pripadale upravo u suprotno od onog što je zakonodavac tim posebnim odredbama propisao. To upućuje da je zakonodavac tim odredbama za pojedine vidove imovine kada je odstupao od općeg određenja iz odredbi čl. 248. i 253. OBZ-a, to izrijekom i propisao. Tako npr. kod imovinske koristi od autorskog prava i srodnih prava, zakonodavac izrijekom propisuje da ta imovina predstavlja bračnu stečevinu ako je ostvarena tijekom bračne zajednice. No, bez te odredbe imovinska korist od autorskog prava, a imajući u vidu odredbu čl. 254. OBZ-a i odredbu čl. 253. st. 2. OBZ-a, ne bi predstavljala bračnu stečevinu već upravo suprotno, s obzirom da je autorsko djelo vlastita imovina time bi se i imovinska korist od njega smatrala vlastitom imovinom. Stoga je u konkretnom slučaju za utvrđenje je su li predmetni poslovni udjeli (i oni stečeni ugovorima o prijenosu poslovnog udjela i oni stečeni povećanjem temeljnog kapitala iz zadržane dobiti) bračna stečevina ili ne, bilo potrebno primijeniti opće odredbe budući da zakonodavac nije za tu vrstu imovine posebno izrijekom propisao njeno određenje.

Pogrešan je zaključak prvostupanjskog suda da je tuženik svoj rad upotrijebio za stvaranje dodatne vrijednosti trgovačkog društva za vrijeme trajanja bračne zajednice, slijedom čega je ostvarena dobit iz koje je i povećan temeljni kapital. Pravilno ističe tuženik da je za svoj rad u društvu dobivao plaću i stoga njegov rad u društvu nije moguće na navedeni način povezati s povećanjem temeljnog kapitala. Također se ukazuje da je dio zadržane dobiti svakako pripadao ranijem imatelju poslovnih udjela odnosno A. K., pa je stoga i u tom dijelu pogrešan zaključak suda da bi to bila isključivo imovina tuženika od koje je povećan temeljni kapital, jer u tom dijelu, čak ni primjenom tumačenja prvostupanjskog suda nije moguće doći do takvog zaključka, jer bi ta dobit, takvim tumačenjem, bila posljedica „rada“ i A. K., a ne tuženika. Pravo članova društva na isplatu godišnje dobiti i zadržane dobiti iz ranijih godina u mjeri u kojoj to nije isključeno zakonom, društvenim ugovorom ili odlukom članova o upotrebi dobiti (čl. 406. st. 1. ZTD-a), predstavlja temeljno pravo imatelja poslovnog udjela, koje proizlazi isključivo iz njegovog članstva i nema

nikakve veze je li taj imatelj poslovnog udjela u radnom odnosu u društvu ili ne pa tako osoba koja je imatelj poslovnog udjela ima, razmjerno veličini svog poslovnog udjela, jednako pravo na isplatu dobiti kao i osoba koja ima poslovni udjel iste veličine, ali ujedno i radi u tom društvu. To dodatno ukazuje da nije moguće promatrati povećanje temeljnog kapitala iz zadržane dobiti sa samim radom imatelja poslovnog udjela na temelju ugovora o radu u tom društvu, a na način kako je to učinio prvostupajski sud. Stoga pravilno ukazuje tuženik na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-1176/10 od 11. prosinca 2012. i stav da je član društva različit od poslovnog udjela, kao skupa članskih prava i obveza, pa se rad člana društva (fizičke osobe) u društvu i za društvo ne reflektira na njegov poslovni udio ni na njegovu vrijednost.

Slijedom navedenog, imajući u vidu da je prvostupajski sud ocijenio da su poslovni udjeli na temelju kojih je tuženik ostvario pravo na isplatu dobiti, a koja dobit je zadržana u društvu, njegova vlastita imovina, jer su stečeni besplatnim pravnim poslom, to je pogrešan zaključak prvostupajskog suda da bi poslovni udjeli koji su nastali povećanjem temeljnog kapitala upravo iz te zadržane dobiti, predstavljali bračnu stečevinu. Sukladno odredbi čl. 253. st. 2. OBZ/08 i OBZ/13 i čl. 39. st. 2. OBZ/15, ta imovina ne bi predstavljala bračnu imovinu jer je stečena na pravnom temelju različitom od onog iz čl. 248. odnosno čl. 36. OBZ-a. odnosno nije stečena radom te zakonodavac nije za konkretnu imovinu posebno propisao eventualno odstupanje od primjene općeg načela za utvrđivanje o kojoj vrsti imovine (bračna stečevina ili vlastita imovina) se radi.

U odnosu na žalbu tužiteljice.

Pravilno ukazuje tužiteljica da je točka IV. izreke presude, zahvaćena bitnom povredom odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer nema razloga o odlučnim činjenicama.

Pogrešno je prvostupajski sud odbio izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka predloženih od strane tužitelja na okolnost dokazivanja da su ugovori o prijenosu poslovnog udjela sklopljeni između tuženika i A. K. bili naplatni pravni poslovi, a ne besplatni, a koja činjenica je odlučna u ovom postupku. Naime, ukoliko bi se utvrdilo da su poslovni udjeli ipak stečeni naplatnim pravnim poslom, tada bi prvostupajski sud morao ocijeniti je su li ti udjeli i stečeni iz zajedničke imovine ili ne, te slijedom toga je su li bračna stečevina ili ne.

Stoga, u situaciji kada tužitelj tijekom postupka tvrdi da su tuženik i A. K. u dogovoru, prijenos poslovnih udjela obavili uz naplatu, a ne besplatno kako to proizlazi iz predmetnih ugovora, odnosno da su svjesno fingirali da se radi o besplatnom pravnom poslu, to je prvostupajski sud u takvoj situaciji trebao izvesti predložene dokaze na navedenu okolnost. Naime, tužitelj može dokazivati tu svoju tvrdnju svim raspoloživim i odgovarajućim dokazima pa tako i svjedocima. Pogrešan je zaključak prvostupajskog suda da predloženi svjedoci mogu imati samo posredna saznanja od nekoga i da takva saznanja ne mogu imati jaču snagu od sudionika tog događaja, jer time prvostupajski sud „a priori“ poklanja vjeru samo strankama tih ugovora te unaprijed zaključuje ima li neki svjedok posredna ili neposredna saznanja, što je u suprotnosti sa odredbom čl. 8. ZPP-a, prema kojoj sud mora dati brižljivu ocjenu svakog dokaza zasebno i svih

dokaza zajedno te upravo na temelju takve savjesne ocjene svih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka, odlučiti koje činjenice će uzeti za dokazane. Usljed takvog pogrešnog pravnog stava, prvostupajski sud je počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, te je i činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

Stoga je primjenom odredbe čl. 369. st. 1. i 370. ZPP-a, u odnosu na točke I., II., III., IV.1., IV.2. i V. njezine izreke, prvostupajsku presudu valjalo ukinuti i predmet vratiti prvostupajskom sudu na ponovno suđenje, kako je odlučeno u točki I. izreke ovog rješenja.

U odnosu na točke IV.3., IV.4. i IV.5. izreke presude, imajući u vidu gore navedeno obrazloženje glede nalaganja društvu koje nije stranka postupka i nalaganja registarskom sudu, tužiteljica svojim žalbenim navodima nije dovela u osnovanu sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude pa je stoga sukladno odredbi 368. st. 1. ZPP-a, u tom dijelu trebalo potvrditi prvostupajsku odluku i odlučiti kao u točki I. izreke presude. Slijedom navedenog, u ponovnom postupku prvostupajski sud će imajući u vidu razloge iznesene u obrazloženju ovog rješenja, otkloniti ukazane bitne povrede postupka na način da će:

- saslušati predložene svjedoka na okolnost da su sporni ugovori o prijenosu poslovnih udjela između tuženika i A. K., naplatni pravni poslovi,
 - savjesnom i brižljivom ocjenom svih dokaza zasebno i zajedno, ocijeniti jesu li predmetni poslovni udjeli stečeni od strane tuženika naplatnim pravnim poslom ili besplatnim,
 - ukoliko su stečeni naplatnim pravnim poslom, ocijeniti jesu li stečeni iz sredstava zajedničke imovine ili eventualno iz vlastite imovine tuženika (od kojeg utvrđenja ovisi i ocjena radi li se o bračnoj stečevini ili o vlastitoj imovini tuženika),
 - pozvati tužitelja da točno definira poslovne udjele ne samo opisno već i po rednom broju, budući da društvo G. d.o.o. očito ima dva poslovna udjela istog nominalnog iznosa od 13.500,00 kn pa je potrebno razlikovati predmetne udjele,
- Slijedom toga prvostupajski sud će također ocijeniti sve izvedene dokaze, navesti razloge o odlučnim činjenicama, pravilno primijeniti materijalno pravo i donijeti pravilnu i na zakonu osnovanu odluku koju će valjano obrazložiti.
- Odluka iz točke II. izreke ovog rješenja temelji se na odredbi čl. 166. st. 3. ZPP-a.

Zagreb, 2. listopada 2020.

Predsjednik vijeća

Ružica Omazić